

ustanovení § 390 tr. ř. i na tento úkon řízení procesního. Než ohledně strany, povinné k náhradě útrat řízení trestního, musí soud dbáti toho, aby každý náklad, jehož účel zastoupení strany nutně nevyžaduje, byl z povinnosti k náhradě vyloučen, za takový nutný náklad však nelze považovati odpověď na opravný prostředek, zákonem výslovně vyloučený, neboť, proti takovému opravnému prostředku se brániti, nelze sloučiti s pojmem nutného neb aspoň účelného obhajování se. Reagovati proto na vývody nepřipustné zmateční stížnosti, jest naprosto zbytečno, náklady s tím spojené nejsou náklady obhajovacími. Poněvadž pak odvodní spis nepřipustnost zmateční stížnosti ani nevytýká, nemůže býti odpůrci uložena náhrada nákladů spisu toho. Bylo proto návrh na přisouzení útrat spisu toho zamítnouti.

Čís. 1002.

Přenesení soudnictví na Hlučínsku.

Nejvyššímu soudu republiky Československé jako soudu zrušovacímu nelze jednati o zmateční stížnosti v trestní věci, jež dle zákonů Československé republiky nepatří na soud, třebaž byla vzhledem k cizozemským předpisům rozhodnuta cizozemským soudem.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, Kr II 49/22.)

Do rozsudku trestní komery zemského soudu v Ratiboři ze dne 19. prosince 1919, jímž rozhodnuto bylo o přečinu neoprávněného dovozu lihovin, byla podána zmateční stížnost, již státní zastupitelství v Ratiboři postoupilo na základě úmluvy o přenesení soudnictví na Hlučínsku ze dne 3. února 1921, vyhlášené pod čís. 253 sb. z. a n. na rok 1921, zemskému soudu v Opavě, jenž ji předložil nejvyššímu jako zrušovacímu soudu v Brně.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy zemskému soudu v Opavě s příkazem, by je postoupil příslušnému úřadu důchodkovému k případnému dalšímu jednání.

Důvody:

Dle čl. I. zákona ze dne 23. května 1873, čís. 119 ř. zák. je nový trestní řád, jím zavedený, jediným pravidlem o řízení ohledně zločinů, přečinů a jiných činů trestných, soudům k rozsouzení přikázaných. Předpokladem, by ten aneb onen soud předsevzal úkony, trestním řádem mu uložené, je tudíž, aby předmětem řízení byl čin, k právomoci soudů příslušející. Na této zásadě nebylo ničeho změněno ani československo-německou úmluvou z 3. února 1921, vyhlášenou ve sbírce zákonů a nařízení pod čís. 253 z r. 1921, o přenesení soudnictví na Hlučínsku. Naopak řídí se zřejmě i tato úmluva zásadou, že československé soudy pokračují v trestním řízení, které bylo před 4. únorem 1920 zahájeno soudy německými, za ostatních předpokladů v úmluvě vytyčených jen tehdy, pakliže trestný čin také dle trestního zákona — tedy trestními soudy — československého státu stihán býti může. To plyne z ustanovení čl. 2. § 5 úmluvy, dle něhož výkon trestů soudy v Ratiboři nebo v Hlučíně před účinností úmluvy právoplatně vyřčených převezmou úřady místa pobytu odsouzencova (je-li přísluš-

níkem státu, v němž se zdržuje), jen za zmíněného předpokladu. Dle § 95 ústavní listiny přísluší soudní moc ve věcech trestních soudům trestním, pokud věci tyto nemají býti podle všeobecných předpisů projednávány trestním řízením policejním nebo finančním. V čl. IV. a IX. uvozovacího zákona k trestnímu zákoníku je vytknuta zásada, že o tom, je-li skutek zločinem, přečinem nebo přestupkem, před soud příslušejícím, rozhodují zákony, v době spáchání skutku platné, a nelze trestního zákona použítí na činy, kterých se někdo dopustil, než trestní zákon nabyl účinnosti. Předmětem rozsudku zemského soudu v Ratiboři, jehož přezkoumání re-vise odsouzcenců se domáhá, byl podloudný dovoz lihu z československé republiky do území, které bylo v době, kdy byl trestný čin spáchán, součástí říše německé. Stihání a potrestání podloudného vývozu a dovozu děje se dle trestního zákona d ů c h o d k o v é h o ze dne 11. července 1835 — k němuž poukazuje čl. V. uvozovacího zákona k zák. tr., — úřady důchodkovými, po případě též dle § 11 vl. nařízení ze dne 23. listopadu 1919, čís. 654 sb. z. a n. a § 3 vlád. nař. ze dne 9. prosince 1919, čís. 653 sb. z. a n. úřady politickými. Z této výlučné pravomoci finančních a politických úřadů byly ovšem vybaveny a soudní pravomoci přikázány případy podloudného vývozu předmětů potřeby v ceně nejméně 50 K zákonem ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. Než zákon ten nabyl účinnosti teprve 15. dubna 1920, tedy dávno po spáchání činu, o který jde. Tento čin nespadá proto do pravomoci československých soudů a to ani tehdy, posuzuje-li se jako vývoz z čsl. republiky, nikoliv pouze — jak o něm bylo výhradně uvažováno v stolici prvé — jako dovoz. Zrušovací soud nemá tudíž — třebaže napadený nález byl vynesен soudem, dle cizozemských zákonů proň platných, příslušným — zákonného podkladu pro soudní řízení v této záležitosti a jest proto věc postoupiti finančnímu úřadu, by po případě opatřil dle § 26 vlád. nař. ze dne 4. května 1920, čís. 321 sb. z. a n., čeho třeba.

Čís. 1003.

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Pro skutkovou podstatu řetězového obchodu jest lhostejno, že pachatel obchodoval takovým způsobem již v míru. Živnostenské oprávnění dle § 38 živn. řádu neopravňuje ještě k nákupu za účelem prodeje ve velkém.

Cena nemusí býti ještě zřejmě přemrštěnou tehdy, měl-li pachatel zisk zřejmě přemrštěný pouze vzhledem k tomu, že neobvykle lacino nakoupil.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1922, Kr I 672/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 17. února 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečiny podle § 23 čís. 4 a 20 čís. 2 b) cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák., pokud směřovala proti výroku o vině obžalovaného přečinem dle § 23 čís. 4 cís. nař., vyhověl jí však, pokud napadla odsuzující výrok pro přečin dle § 20 čís. 2 b) cís. nař., napadený rozsudek v této části zrušil a obžalovaného sprostil z obžaloby pro tento trestný čin.